

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.346/2018/7. szám

A Szegedi Ítéltábla **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a **(jogtanácsos neve)** által képviselt **I. rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2018. február 28. napján kelt 10.P.21.787/2017/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 5.000,- (Ötezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 15.000,- (Tizenötezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az I. rendű alperes nyomozást folytat különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás büntettének gyanúja miatt, melynek során a felperest gyanúsítottként idézte 2016. október 19-én 9 órára. A felperes az idézés szerinti időpontban megjelent, ugyanakkor az előző napon a részére kirendelt védő nem, előre jelzett egyéb elfoglaltsága miatt. Az I. rendű alperes részéről eljáró személy tájékoztatta a felperest, hogy ez a gyanúsított kihallgatás fogantatásának nem akadály, a felperes azonban kifogásolta, hogy a védője nincs jelen. A felperes másik védőt nem hatalmazott meg, kirendelését nem kérte. A felperes gyanúsított kihallgatása nem történt meg.

A felperes mint jogosult kérelmére **(közjegyző neve)** közjegyző .../2016/2. számon az idézésre történt felesleges megjelenéssel okozott 126.166,- Ft kár és járulécai megfizetése iránt fizetési meghagyást bocsátott ki, mellyel szemben az I. rendű alperes postai úton a törvényes határidőn belül ellentmondással élt. Az ellentmondást a közjegyző felhívására - a megadott hiánypótlási határidőben - elektronikus úton előterjesztette. Ezt követően a közjegyző értesítette a felperest az eljárás perré alakulásáról, és felhívta részletes tényállás előadására, melynek eleget tett.

Kereseti kérelmében a felperes elsődlegesen a fizetési meghagyás jogerőre emelkedésének megállapítását kérte, fenntartva kárigényét is. Véleménye az volt, hogy a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény (Fmhtv.) 11. § (3) bekezdése az ellentmondás nem elektronikus úton történő előterjesztése esetére a közjegyzőt hiánypótlási felhívás kibocsátására nem jogosítja fel.

Az elsőfokú bíróság a 10.P.20.537/2017/4. számú végzésével a pert az I. rendű alperessel szemben megszüntette. Megállapította, hogy 10.000,- Ft elsőfokú eljárási illeték 10 %-ra mérséklésének van helye, melynek megfizetésére - külön felhívásra az államnak - a felperest kötelezte. Határozatának indokolása szerint a felperes permegszüntetés iránti kérelme megalapozott volt, mivel az I. rendű alperesre a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 394/C. § (1)-(4) bekezdése alapján a kötelező elektronikus eljárás szabályai vonatkoznak, melyek értelmében ellentmondása elkészett.

A végzés mérsékelt illeték viselésére vonatkozó rendelkezése ellen a felperes élt fellebbezéssel. Jogorvoslati kérelmében előadta, a perré alakulást megállapító közjegyzői végzéssel szemben külön jogorvoslati lehetősége nem volt, csupán a bíróságnál tudta tényelődadásait, bizonyítékait, kereseti kérelmét előterjeszteni. Így megállapítható, hogy a mérsékelt illeték nem az ő hibájából, hanem a közjegyzőnek felróható okból merült fel, melyet a Pp. 78. § (5) bekezdésére figyelemmel az államnak kell viselnie.

A Szegedi Ítéltábla Pkf.I.20.846/2017/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését - a fellebbezési kérelem korlátaira tekintet nélkül - hatályon kívül helyezte, és ugyanezt a bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Indokolásában rámutatott, a Pp. Elektronikus kommunikáció a polgári perben című XXVIII. fejezetének alkalmazására akkor van jogi lehetőség, ha az Fmhtv. speciális rendelkezést nem tartalmaz. A 36.§ (5) bekezdés c) pontja azonban az alaki szabályok megsértésével előterjesztett ellentmondásra különös szabályozást ír elő, ezért a Pp. rendelkezései nem alkalmazhatóak, a hiánypótlási felhívás kiadása nem mellőzhető. Helyesen járt el emiatt a közjegyző a hiánypótlási felhívással, amelynek az I. rendű kötelezett eleget tett, ekként a per megszüntetésének nem volt helye.

A folytatódó perben a felperes keresetében 126.166,- forint és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest. Álláspontja szerint megalapozott gyanú hiányában idézte be az I. rendű alperes gyanúsítottként. Azzal érvelt, hogy ingatlanak minősülő üvegház elsikkasztásával kívánták meggyanúsítani, ingatlan ugyanakkor sikkasztás elkövetési tárgya nem lehet, az fogalmilag kizárt az 1/2015. büntető jogegységi határozatban foglaltakra tekintettel. Miután az I. rendű alperes e jogellenes magatartása alapján - kötelezettségének megfelelően - megjelent, melynek következtében egész napra kiesett a munkából és útiköltsége keletkezett, ezeket az I. rendű alperes kártérítés címén köteles megfizetni. Utalt arra, hogy a gyanúsított idézéssel szemben jogorvoslati lehetőség nincs, így a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint a büntetőeljárás során a tényállás teljeskörű felderítése érdekében a bizonyítékok beszerzése megtörtént, a tárgyi és személyi bizonyítékok alapján szakmai döntést követően, a nyomozás feletti törvényességi felügyeletet ellátó **(város neve)**-i Járási Ügyészség ügyészi felügyelete mellett került sor a felperes gyanúsítottkénti idézésére. Állította, a felperes akkori nyilatkozata szerint kirendelt védő nélkül nem kívánt részt venni az eljárási cselekményen, ezért azt kérte az eljáró nyomozótól, hogy egy előzetesen egyeztetett későbbi időpontban kerüljön sor a gyanúsított kihallgatására, amikor kirendelt védője is jelen tud lenni. A nyomozóhatóság a felperes kérését elfogadta a törvényes gyanúsított

kihallgatás lehetősége ellenére, ezért maradt el a tervezett eljárási cselekmény fogatosítása. Hangsúlyozta, a felperest gyanúsítottként idézték meg, gyanúsított részére pedig jogszabályi rendelkezés hiányában költségterítés nem számolható el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, a felperes által megjelölt károkozó magatartás az I. rendű alperes közhatalmi jogkörének gyakorlása közben történt, mely a kárigény speciális feltétele nem volt megkövetelhető az idézéssel szembeni fellebbezési lehetőség hiánya miatt. Kifejtette, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 67. § (1) bekezdése és 179. §-a értelmében az I. rendű alperes kompetenciája eldönteni azt, ki gyanúsítható megalapozottan bűncselekmény elkövetésével, és amennyiben ilyen következtetésre jut, törvényi felhatalmazással rendelkezik kihallgatás céljából a megidézésére. A későbbiekben a büntetőbíróság hatásköre megítélni azt, hogy az adott ügyben a megalapozott gyanú fennállt-e. Jelen esetben a büntetőeljárás még nem fejeződött be, ennek során pedig a felperest megilleti a rendes jogorvoslat lehetősége. Megjegyezte, a közigazgatási jogkörben okozott kártérítési pernek a jogrendszerbeli helyénél fogva nem lehet szerepe bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésében, de még véleményezésében sem, a büntetőeljárás esetleges hiányosságainak reparációja alapvetően a büntetőeljárás keretei között, annak szabályai szerint lehetséges. Mindezek alapján megállapította, nincs olyan alperesi jogellenes magatartás, amely a kárigényt megalapozottá tenné.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a peres eljárás előzményét képező fizetési meghagyás jogerőre emelkedésének megállapítását, másodlagosan az I. rendű alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Elsődleges fellebbezési kérelmével összefüggésben előadta, a közjegyző jogellenesen állapította meg az eljárás perré alakulását, mivel az alperes papír alapon előterjesztett ellentmondása a Pp. 394/I. § (1) bekezdés b) pontja értelmében hatálytalan, ehhez képest törvénysértően hívta fel hiánypótlás keretében az I. rendű alperest annak elektronikus úton való benyújtására. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmaz indokolást az elsődleges kereseti kérelem tekintetében. Másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán kiemelte, az I. rendű alperes kirívó jogalkalmazási hibát vétett azzal, hogy gyanúsítottként megalapozott gyanú hiányában megidézte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg határozatában, álláspontja szerint miért nem súlyos jogalkalmazási hiba az I. rendű alperes részéről az, hogy egy ingatlan elsikkasztásával kívánja meggyanúsítani, holott az sikkasztás tárgya nem lehet. Megítélése szerint a közölni kívánt gyanú egyéb törvényi tényállási elemek hiánya miatt is nyilvánvalóan és kirívóan jogszabálysértő. Ugyanilyen súlyú jogalkalmazási hibát és kötelezettségzegést valósított meg az I. rendű alperes azzal, hogy olyan védőt rendelt ki a részére, aki előre közölte, a kihallgatáson nem lesz jelen, bár a Be. szerint a védelem kötelező az ügyben. Ezzel a terhelti jogok tudatos megsértését valósította meg. Iratellenesnek és megalapozatlannak tartotta az ítélet azon megállapítását, hogy ez a kirendelt védő (**kirendelt védő neve**) lett volna. Vitatta azt is, hogy megtagadta volna az együttműködést, és emiatt maradt volna el a kihallgatása. Hangsúlyozta, az idézésre megjelent, a törvénysértő eljárás kifogásolása pedig nem azt jelenti, hogy bármely jogszabályi kötelezettségét megsértette volna. Az I. rendű alperes döntött úgy, hogy gyanúsítottként nem hallgatja ki.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a jogszabályok a gyanúsított megjelenéssel kapcsolatos költségeinek megtérítésére nem adnak lehetőséget. Hangsúlyozta, a büntetőeljárás megalapozottsága, illetve ezen túl az egyes nyomozási cselekmények, intézkedések jogszerűségének értékelése kizárólag a büntetőeljárás rendes és rendkívüli jogorvoslati rendszerébe tartozik, ott vizsgálható, nem tartozhat a polgári bíróság hatáskörébe. Erre csak a nyomozás feletti törvényességi

felügyeletet ellátó ügyészség és a büntetőbíróság jogosult. Lényegesnek tartotta azt is, hogy a büntetőeljárás jelenleg is folyamatban van. Végül utalt arra, hogy a felperest nem jogellenesen kívánta terhelni eljárási pozícióba vonni, erre a folyamatban lévő büntetőeljárásban sem merült fel adat.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes elsődleges fellebbezési kérelme tartalma szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és a per megszüntetésére irányult. Az Fmhtv. 36. § (2) bekezdése értelmében a fizetési meghagyás jogerőre emelkedésének megállapítására a közjegyző jogosult, a bíróság ilyen rendelkezést nem tehet. Az elsődleges fellebbezési kérelem alapjául hivatkozott körülmény fennállása esetén a per megszüntetésének van helye, másodfokú eljárás során az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett. Az ítélet tábla a fizetési meghagyással szembeni ellentmondást illetően utal a Pkf.I.20.846/2017/2. számú hatályon kívül helyező végzés jogi indokolására, az abban foglaltakat megismételni nem kívánja. A felperes fellebbezésével összefüggésben azt emeli ki, hogy az ellentmondással kapcsolatban az elsőfokú ítéletnek indokolást már nem kellett tartalmaznia, mivel az ezt érintő hivatkozás már elbírálásra került az említett külön határozattal.

Az ítélet tábla az ügy érdemét illetően mindenekelőtt a kárigény fellebbezésben megjelölt azon ténybeli alapjára tér ki, mely szerint az I. rendű alperes kirívó jogalkalmazási hibát és kötelezettségzegést is megvalósított azzal, hogy olyan védőt rendelt ki a részére, aki előre közölte, a kihallgatáson nem lesz jelen, ezért a kihallgatás az I. rendű alperes magatartása miatt maradt el. Az ítélet tábla megítélése szerint ezzel a felperes a másodfokú eljárásban a követelését részben eltérő ténybeli alpra helyezte, a kártérítés jogalapját érintő fellebbezési hivatkozás ugyanis új ténynek minősül, amelynek másodfokú eljárásbeli előterjesztésére is érvényesül a Pp. 235. § (1) bekezdésében megfogalmazott korlát (hasonlóan: BDT2009.1955.). Eszerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul, a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell. A Pp. 141. § (6) bekezdése pedig azt tartalmazza, hogy ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettség ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélkül határoz. A Pp. 141. § (2) bekezdése a bíróság számára a felek tényállás megállapításához szükséges nyilatkozattételre vonatkozó felhívását és a bizonyítási eljárás lefolytatását írja elő, ami azonban - értelemszerűen - csak a már megtett releváns tényelőadásain és az ezekhez kapcsolódó követeléseinek, az ezek megszabta keretben lehetséges. Ezért rendelkezik úgy e jogszabályhely a második mondatában, hogy a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Mindezen rendelkezésekből levonható az a következtetés, hogy a fél a másodfokú eljárásban már nem hozhatja fel azokat a tényállításait és bizonyítékait, amelyeket - bár azokról tudott - az elsőfokú eljárásban meg sem kísérelt előadni, vagyis amelyek előterjesztésével alapos ok nélkül késlekedett (hasonlóan: BH2003.204., BH2002.79.).

A felperes azzal, hogy a fellebbezési szakban a kárigénye alapjául olyan magatartást jelölt meg, amire korábban tényelőadást sem tett, elzárva annak a lehetőségét, hogy ebben a körben az elsőfokú bíróság bizonyítást folytasson, meg nem engedett módon változtatta meg a tényállítását, hiszen arról már az elsőfokú eljárásban szükségképpen tudomása volt. Ennek kapcsán lényeges, hogy eredeti

keresetében utalt arra, kihallgatása az alperesnek felróható okból maradt el, azonban az elsőfokú eljárás során bírói kérdésre a jogellenes magatartást a megalapozott gyanú hiányában történt gyanúsítottkénti idézésében jelölte meg (10.P.21.787/2017/4. számú jegyzőkönyv 3. oldal 13. bekezdés). Az elsőfokú bíróságnak ezért már csak erre vonatkozóan kellett a bizonyítékai, bizonyítási indítványai előterjesztésére felhívnia, melyet foganatosított. Ezt követően pedig a felperes a megalapozott gyanú hiányában történt gyanúsítottkénti idézésén túlmenően egyéb jogellenes magatartásra nem hivatkozott az elsőfokú eljárásban. Indokolatlan késedelve miatt a kereset alapjául felhozott újabb ténnyel az ítéletábra - az idézett jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően - érdemben nem foglalkozott. Megjegyzi csupán, az jogellenes magatartásként nem is lenne értékelhető, hiszen a nyomozás során a védő jelenlétének hiánya még kötelező védelem esetén sem eljárási szabálysértés, ha a gyanúsított ezt nem kifogásolja (BH1998.117.), ellenkező esetben viszont nincs helye a gyanúsított kihallgatásnak, és meghatalmazott védő hiányában a kirendelésre 3 napos határidő áll a nyomozóhatóság rendelkezésére.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette, az ügyben a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányadó jogszabályi feltételek megvalósulását kellett vizsgálni, miután a perbeli jogviszonyban az I. rendű alperes nyomozóhatóságként járt el, közhatalmi feladatát gyakorolta, és ennek során kifejtett tevékenységével összefüggésben állította kárának bekövetkeztét a felperes. Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítani, hogy a kára a közigazgatási szerv jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben keletkezett, és a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható [Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. § és 6:548. §]. Fontos ugyanakkor hangsúlyozni, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg (BDT2008.1817., BDT2004.1028.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség jogalapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD1992.2013.). Lényeges továbbá, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem teremthet a fél számára újabb jogorvoslati fórumot a korábbi, számára kedvezőtlen jogerős határozatokkal szemben.

A felperes a kártérítési igényét arra alapította, hogy megalapozott gyanú hiányában történt a gyanúsítottkénti idézése.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének azon feltétele jelen esetben megvalósult, hogy a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, mivel az idézéssel szemben nem terjeszthető elő olyan jogorvoslati kérelem, amely azon az alapon mentesítené a megidézett személyt a megjelenési kötelezettség alól, hogy a megalapozott gyanú nem áll fenn.

A rendőrség nyomozati jog- és hatásköre az állam büntető hatalmán alapul, szabályait a Be. és más jogszabályok tartalmazzák. Az alperes eljárására irányadó Be. 36. § (1) bekezdése értelmében az általános nyomozóhatóság a rendőrség. A nyomozóhatóság mint jogalkalmazó szerv mérlegelési jogkörében eljárva dönt a büntetőeljárás megindításáról és konkrét személlyel kapcsolatban a gyanú fennállásáról, amelyhez nem szükséges a bizonyosság, elegendő annak valószínűsítése, hogy bűncselekmény történt és annak elkövetésével meghatározott személy valamely tény alapján összefüggésbe hozható (BH1992.234.). Kárfelelősségének vizsgálatánál indokolt figyelembe venni ugyanakkor a nyomozás törvényességi felügyeletét ellátó ügyészség döntését is (BH2002.143.). A gyanúsítottként kihallgatni szándékozott szabadon lévő személy az idézésben találkozhat először a hatóság azon megnyilvánulásával, hogy őt terheltként kívánja az eljárásba bevonni. A Be. 67. § (2) bekezdés a) pontjából következően az idézés - egyebek mellett - tartalmazza, hogy gyanúsított minőségben áll fenn a megjelenési kötelezettsége. A Be. Nagykommentár 43. §-hoz fűzött magyarázata szerint a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy nem a

kihallgatásával, hanem azzal válik terheltté, hogy e körülmény - a megalapozottan gyanúsíthatóság - tényszerűen megállapíthatóvá válik, míg a 179. §-hoz fűzött magyarázat szerint a gyanúsított minőség megjelölésével megküldött első idézés kibocsátásával a terhelti pozícióhoz kapcsolódó garanciális jogok nyílnak meg. A Be. 179. § (2) bekezdéséből viszont az egyértelműen következik, hogy a gyanúsítás lényegét az erre vonatkozó jogszabályok megjelölésével a gyanúsítottal a kihallgatása elején kell közölni. A közlés tartalmát adja egyrészt a bűncselekményt megvalósító magatartás tömör összefoglalása, amely miatt a nyomozást elrendelték, másrészt a bűncselekmény Btk. különös részi megnevezése és ennek törvényi megjelölése. Ki kell terjednie a gyanúsított terhére rótt bűncselekmény - legalábbis a hatóság által ismert - tényállási elemeire, fontos, hogy a magatartás lehetőség szerint térben és időben beazonosítható és konkrét legyen. A gyanúsítás közlése határozati forma nélkül történik, mely ellen a Be. 196. §-a alapján panasznak van helye. Az ezt elbíráló szerv jogosult annak vizsgálatára, hogy a megalapozott gyanú valóban fennáll-e, míg vádemelés esetén a bíróság dönt a büntetőjogi felelősség kérdésében.

A büntetőeljárás befejezéséig a megalapozott gyanú fennállása tehát polgári perben nem vizsgálható, csak a Be.-ben meghatározott keretek között, ellenkező esetben a polgári per bírósága a büntetőeljárásban eljáró szervek hatáskörét vonná el, amelynek jogszabályi alapja nincsen.

A nyomozás megszüntetése vagy a bíróság felmentő ítélete sem eredményezi ugyanakkor önmagában a büntetőeljárás során korábban eljáró nyomozóhatóság kártérítési felelősségét egy adott személy gyanúsítottként büntetőeljárásba vonása miatt. A megalapozott gyanú megállapítása ugyanis mindig mérlegelésen alapul, pusztán az esetleges téves mérlegelés pedig - a fentebb kifejtettek szerint - kártérítési felelősség jogalapját nem teremti meg, csak ha kirívóan okszerűtlen. Ezért nem annak van jelentősége, hogy a felperessel szemben a megalapozott gyanú valóban fennállt-e. A perbeli esetben a nyomozást felügyelő ügyészséghez egyes eljárási cselekményekkel szemben panaszokat terjesztettek elő a felperes által becsatolt okiratokból kitűnően, azonban az ügyészség nem intézkedett a nyomozás megszüntetése iránt, az eljárás hosszabb ideje folyamatban van. Ez a körülmény pedig utalhat arra, hogy az I. rendű alperes esetleges tévedése sem lehet kirívóan nagyfokú gondatlanság eredménye.

Mindezek alapján nem állapítható meg, hogy az I. rendű alperes jogellenesen járt volna el a felperes gyanúsítottként történő megidézésekor, emiatt a kártérítés iránti igény - a konjunktív kártérítési feltételek hiányában - alaptalan.

Megjegyzi az ítéletábra - bár a perben a fentiek miatt szerepet már nem kapott -, a felperes az elsőfokú bíróság felhívása ellenére kárának mértékét sem bizonyította, a ténylegesen elmaradt jövedelem igazolásához ugyanis nem elegendő önmagában a becsatolt díjszabás, az nem jelenti, hogy az ügyvéd foglalkozású felperes az adott időszakban ténylegesen munkát is végzett volna és azt már a későbbiekben sem tudta volna megtenni, emellett gépjármű használatának tényét sem igazolta.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - indokolásbeli kiegészítéssel - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felperest az I. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviselével összefüggő költségeinek megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdései alapján állapította meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján köteles viselni.

Szeged, 2018. november 27.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró